

Reetta Joska

AlustaAlkaja

omasi on maailma
ajatustesi saartama

KIRJOITTANUT
REETTA JOSKA

Omistettu kaiken alusta aloittaville

Reetta Joska

AlustaAlkaja

© 2019 Reetta Joska / Korkojen Kapina

Runot : Tuija Joska

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1851-3

Ensimmäinen Keskikohta.

Onko siellä oleminen vaikeaa? Kuvittele tilanne, että seisot tyhjiössä. Et kuule. Et näe. Et tunne mitään. Sinulla on pieni aavistus tyhyydestä joka kulkee ympärilläsi pysähtymättä.

Paikalleen. Vain sinä itse olet pysähtynyt paikallesi, koska et tiedä mihin päin matkaasi jatkat. Kaikkialla pyörii vain sekamelska, joka saa sinut pitämään silmäsi tiukemmin kiinni. Et halua edes ajatella mikä siellä odottaa kun pääset näkemään edessäsi aukeavan maiseman.

Rinkka pitää laskea paikkaan, joka tuntuu hyvältä leiripaikalta. Jos kulkijalla on yhtään epävarma olotila niin on hänen parasta jatkaa matkaa yrittäen löytää muualta sopivan miljöön. *Kartalla riittää tilaa.* Aina voi kääntää ja jatkaa reitin suunnittelemista toiselle puolelle. Sitten kun kulkijalla on täysin varma fiilis niin hän voi pysähtyä asettelemaan makuupaikkaansa sekä sytyttämään nuotiot. Loppujen lopuksi ennen nukahtamista tämän katsoessa ympärilleen huomaa sielunsa lepäävän.

1 . L U K U

Hautajaisissa.

Kaikki kävelevät ympärilläni lausuen suustaan yhtä tiettyä lausetta. Tuo lause koostuu tasan kahdesta sanasta, kahdeksasta kirjaimesta. Pahinta on se, että huomaan itseni lyhistyvän kaikkien heidän keskelle eikä minusta ole kohta enää mitään jäljellä. Yritän täyttää mieleni kuvilla, jotka mustavalkoisina paperiarkkeina tulivat kamerasta ulos. Muistatko sinä rakkaani, kun napsimme niitä jatkuvasti yhteisen tarinamme aikana? Muistatko mitkä olivat parhaimmat kaksitoista valokuvaa mielestäni niistä kaikista tuhansista? Tiedän, että muistat.

Sanoit minulle ettei järjestyksellä ole väliä, sillä tärkeintä oli niiden kuvien tarkoitus. Olin kanssasi samaa mieltä, kerrankin. Hassua eikö vain?

Ja siksi päätimme olla luomatta tarkkaa numeroitua järjestystä, koska voisimme milloin tahansa asetella muistot uudelleen.

Minulla on niin yksinäinen olo, sillä huomasin jääneeni omiin oloihini. En enää ollut se sama nauravainen persoona, joka pelkäsi hapen loppumista kikattaen lattialla.

Päinvastoin. Sinä olit meistä se jolta loppui happi liian aikaisin. Ilman jätettyä muistilappua keittiön kahvinkeittimen viereen. Sinä vain lähdit sanomatta sanaakaan yhteisestä asunnostamme.

Mieti.

Siitä tulisi nyt tasalukuja kun Munkkiniemen kerrostalon papereihin kirjoitettiin omistajat monikossa. Olimme monikko virallisesti edes jossakin. Lähtiessäsi en kuullut edes oven pamausta saati yhtä huutavaa lausetta kun etsit avaimiasi.

Muisti oli alkanut temppuilla. *Vaikka me molemmat tiesimme niiden olinpaikan yhtälailla silloin kuin nytkin. Lipaston päällä eteisessä.*

Sinä päivänä sinä lähdit ja jätit avaimesi kotiin. *Ja siinä ne ovat edelleen paikallaan liikkumatta odottaen kerääjää. Henkilöä, joka tönäisisi avaimia kuin minuakin eteenpäin matkallani.*

Kuulen tuon lauseen edelleen korvissani. *Kaikki vain kättelevät toistamalla yhtä ja samaa. Olisitko vihainen jos haistattaisiin pitkät paskat heille kaikille pyytäen poistumaan yhteisestä kodistamme. Olisitko? Vihasin ja pelkäsin noita kahta sanaa. Pelkäsin ja vihasin.*

Suljen silmäni. Yritän ajatella niitä valokuvia yhä uudestaan ja löytää niistä vielä yhden suosikin. *Taustamöly häiritsee keskittymistäni ja siksi lopetan miettimisen kesken.*

Kaikki jäi täysin kesken. Sinun kuolemasi sai minut vihaamaan itseäni ja melkein jokaista liikettä, tekoa saati sanaa joita päästin suustani. Kuka vittuilisi minulle seuraavat päivät? Istuisimmeko edelleen keittiössä vastakkain toisiamme juoden kahvia viikon jokaisena päivänä? *Minä kuvittelin ja sain sinut siihen aina.*

Mutta nykyään minun pitäisi jatkaa itseni sekä mielikuvitukseni kanssa tuota leikkiä. *Kuvitella ja toivoa sinut aina siihen.*

Avaan silmäni. Olin selvinnyt nähtävästi tukalasta tilanteesta, sillä seisoin vain ja ainoastaan yksin olohuoneessamme. Katson vanhaa tietokone pöytää, jonka päällä olevan koneen täyttää harmaasta mustaan värinen pöly. Jopa itse toinen elämänkumppanisi (pelikone) oli ymmärtänyt sinun poistuvan keskuudestamme. *Mutta miksi minä en tahdo vieläkään ymmärtää?*

Käänny ja palaan pöydän luokse. Kehyksissä oleva kuva oli ainut mikä sai minut näkemään hymysi tuoreena.

Suljen uudestaan silmäni. Tunnen kuinka uusi määrä kyyneliä alkaa kerääntymään silmiini, mutta ne eivät alkaneet valumaan. *Avaan silmäni.*

Katson sivulle ja huomaan sinut vierelläni kädet tyypillisesti housujen taskuissa ja tuo hymy kasvoilla.

-Turhaan sinä mökötät, kommentoit kovaa ääneen.

Tuo ääni kuulosti niin aidolta ja olisin voinut olla täysin varma sinun läsnäolostasi jälleen.

- En mä mökötä, vastaan takaisin.
- *No mököttät koska seisot täällä yksinäsi, etkä vietä aikaa muiden seurassa.*
- Miksi viettäisin? onko sinun mielestäsi tässä tilanteessa syytä juhlaan?

Nostat hartioitasi antaen vastauksen kysymykseeni.

- Miksi sinä jätit minut yksin? MIKSI Kolli miksi? heitän ilmoille kysymyksen.
- *Et SINÄ OLE YKSIN...sinulla on Kaisla ja muut tukena.*

En sano vuorostani sanaakaan, sillä tiesin miehen olevan oikeassa.

- *Kuule.*

Tunnen pian lämpimän otteen kämmenessäni.

- *Sinä pääset tän kaiken paskan ja tuskan ylite.*
- Helppo se sun on sanoa kun itse olet kuollut! tiuskaisen itkuisena.

Yhtäkkiä ote herpaantuu ja lähtee kokonaan irti. *Tunsin vain kylmää vetoa ihoani vasten.*

- *Ai mulla helppoa? Miks vitussa sä kuvittelet mulla olevan jotenkin erityisen helppoa?!? MÄ KUOLIN Isla.*

Alan itkeä. Annan kyynelten päästä valumaan pitkin kasvojani.

- *Luulet sä että mulla ei tee.. mitä sä kuvittelit?!? että mä hypin nyt riemusta tuolla mihin meen ja oon helvetin iloinen kun te jäätte tänne Kaislan kanssa suremaan? VITTU nainen...*

Kohotat kätesi yläilmoihiin kysyvästi, mutta hetken päästä lasket ne pyyhkien naamasi hermostuneesti.

- Mä... mulla on sua vaan niin kova ikävä Kolli.

Yhtäkkiä tunnen kuinka vedät minut lämpimään syleilyysi.

- Mä pelkään että mä kuolen tähän suruun ja ikävään, sanon ja jatkan itkemistä.
- *Mä meistä kahdesta se kuollut olen, mies vastaa ja alkaa nauramaan.*

Isken leikkimielisestä nyrkillä tämän rintaan kommentoiden ääneen ”Paskiainen.”

- *Älä nyt, koska mun sydän voi murskaantua.*

Kierrän kädet tiukasti mieshenkilön ympärille ja toivoin ettei hän katoaisi mihinkään.

On aloitettava alusta.
On löydettävä tie sinne mistä kaikki alkoi.
Isla on kulkenut liian kauan ja nyt on aika palata takaisin.

- Älä luovu
älä irroita nyt
kaunis on alku loputon
ja sen loppu
mikä alkamassa on

Reetta Joska on 21-vuotias
bloggaaja ja kirjoittaja Heinolasta.
AlustaAlkaja on kolmas itsenäinen jatko-osa aiemmin
ilmestyneille teoksille
Aina & Ikuisesti sekä Aikahyppääjä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi